

(המשך מעמוד 7)

מסתובב והמורא של חזקו משך אליו יניים רבות, בעוד שמשי זקס הצביע על קשר שבין המשי השחור שלו לבין אולמי מוסיקה, על ידי הצבת פסנתר (דומם) בצד דמות עטופה השחורים התגייסים. אמר חיים לבנון, ראש עיריית יפו-תל אביב חלקו את הפרסם לזכרים: "הלואי והיו אלגוריותם מקושטות כך משך כל השנה וזה. יהיו רחובותינו יפים, ואז יגרו חלונות הראווה את תאבונם של הצרכנים, והתמריצים באים אלינו ישיארו את הדולארים שלהם בכיסים". המשתתפים נעצו בראשם לאות הסכמה נלהבת.

לשון

לב, לא נפש

לא לחינם פנה חגן בניה, גנרל המשקיפים, לאוניברסיטת אמסטרדם בבקשו קצין ציטונות לאיחודי ויודע עברית. בניה, ש"צה לעמוד על תגובת העיתונות העברית לפעולתו, לא בחר בפקיד יהודי שנייטר ליותו מוטלת בספק, חיפש לכן בין בוגרי ה"אוניברסיטה ההולנדית שנתפרסמה במכון למדעי המזרח שלה.

השבוע ניתנה הוכחה כי אוניברסיטת אמסטרדם מחנכת יודעי עברית הטובים ביותר שאשר תפקיד קצין ציטונות. ההוכחה באה בצורת עכנד דוקטור של צעיר הולנדי, לב ולבב בתנ"ך, בו סקר, ב"60 אלף מלים, המורחן הצעיר פ. ה. פון מייאנפלד את השימוש במלים לב ולבב ב"14 ספרי התנ"ך, כמו המצרים, מייאנפלד, שלא דלג על אחד מ"840 הלכות המופיעים בכתבי הקודש מלב האדם שיצרו רע מנעוריו (בראשית) ועד

דם אינה מוזכרת מעולם בקשר ללב, תמיד בקשר לנפש.

תחבורה

תחנות-ירוק

שוטר כחול-כנען התכופף מעל לסוסו הלבן, ביקש מנהג המונית את רשיונו. לאחר מכן משך מכיסו האחורי את פנקס הדו"ח, צירף לרשיון המותר טופס ממולא. היה זה הקש ששבר את גב המונית. בשעת הבוקר המוקדמת כבר נחו בתיק רשיונו של דניאל פורד שלושה רפוסים טריים. כל השלושה הגו בעבירה אחת: חנייה במרחק קטן מ"15 מטר מתחנת אוטובוס.

התפרץ הנהג: "ואיפה עלי לחנות? באחיר? אסור לי לחנות 15 מטר מפניות הרחוב. זהו המקום בו ניצב העמוד תחנת האוטובוס. 20 מטר ממנו ניצב עמוד נוסף, ולאחרי — פינה חדשה. בכל מקום שאחנה, יתנו לי רפורט".

כמנהגו, לא התפעל השוטר מן ההתפרצות, הציע לנהג שיסביר את הסברותיו בבית המשפט. פורד החליט לבצע זאת. הוא התקשר עם עורך-דין דוד גנור, שחקר את הבעיה, מצא שחלק ניכר מתחנות האוטובוסים של דן, המוצבות אחת בקרבת השניה, אינן רשומות כחוק במשרד התחבורה, מכונות למנוע באופן מלאכותי את שרות חניה למוניות השרות. פסק הדין היווה תקדים חשוב: פורד זיכה, נפטר מתשלום הקנס.

משטרה

הילד החמישי

אדם כסוף רקות, רזה וגבוה, עמד לבוש במדיו הכחולים, הביט בדממה בשוטרים ה"מוליכים את כלביהם לשדה האימונים. לעמ' נואל גינמן לא היה עוד כלב. הגון, זהוב העור וחום-העיניים, שכב בקבר במרחק מט' רים אחדים.

עמנואל ואשתו חנה היו ביום ה' בתל אביב, עסקו בעריכת קניות, כשנכנס נהג לחור המשמר לתחנת המשטרה בבית דגון, מקום מגוריו הקבוע של הזוג, סיפר כי זה עתה דרס כלב, שקפץ ישר מתחת לגלגליו. "אינני יכול אפילו לחשוב עדיין על אימון כלב אחר", אמר עמנואל בקול נמוך. "אולי אחריכך. במשך שנים, מאז היוונו בן חור" שים אחדים, אימנתי את דגון. מאז ואילך עברנו תמיד יחד". הם ביצעו במשותף עבודות רבות, מגילוי חברת רצח בע"מ (העור לס הזה 834) ועד להחזרת ילדות תורעות לחיק אמן, כמו חנה'לה גרפינקל, תינוקת ממושב חבצלת, אותה מצא דגון בפרדס, במרחק 2.5 קילומטר ממקום מגוריה (ראה תמונה).

אטרה חנה, אשתו של עמנואל: "יש לנו ארבעה ילדים. דגון היה החמישי. הוא לא יכול היה לדבר, אך פרט לכל הבין הכל". באחד הכלבים רבצה בשלוה כלבת הזאב דיצה. היא לא ידעה עדיין שהתאלמנה. ארבעה כלבלבים זהובי-עור נצמדו לחזה. חן חדשים מספר יתחילו אימוניהם. עד אז, מק' וויס מפקדיו, יתאושש עמנואל מכובד המה לומה, יאמן אחד מהם להיות ראוי לאביו.

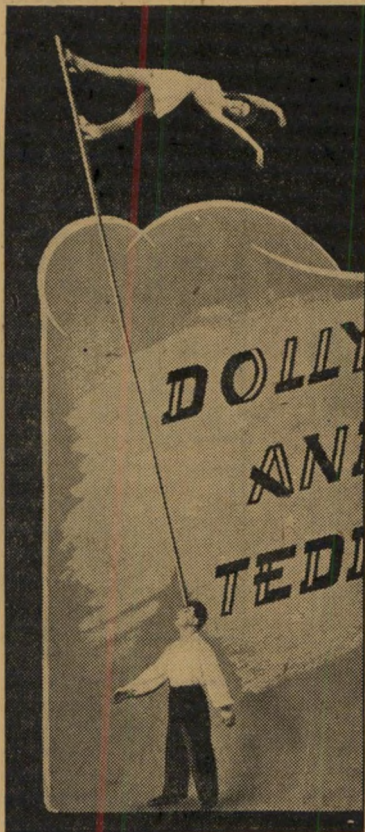
אסונות

ההצגה חייבת להימשך

התופים הגבירו את תיפופם והקהל עקב בנשימה עצורה אחרי נערה חנינית, דקת גו, שטיפסה בחיך על פניה המאופרות, על מוט האלומיניום הדק לגובה שמונה מטרים. צעיר חסון ונמוך החזיק את המוט בשידוי משקל על גבי מצחו. כשהגיעה הנערה לקצה המוט, הכניסה את רגליה לשתי לולאות, התכופפה לאחור ופרסה את ידיה. הקהל פרץ בתשואות סוערות.

ליוטה וארמאן ברנאר, זולי ופרדי, לפי שמם המקצועי, באו לישראל מליאון שב צרפת רק לפני שבועיים. האקרוטיים הצעיר רים, שנכנסו למקצוע כרוב בני אומנותם כבר בגיל רך, נפגשו בעבודה משותפת, ב"אחת הלהקות בצרפת, לא נפרדו עוד מאז. קול התופים התחלף בהאלס וינאי רך, כאשר החל ארמאן לסובב את צירי המוט על מצחו ולנוטה חנה למעלה, כשלעניה צף במטוטש העולם שמתחתיה, במהופך. עורקי צוארו של ארמאן התנפחו מן המאמץ, אך הוא היה רגיל לכך. הכנורות השתתקו. באותו זמן חלה במקום רחוק מאוד תקרית בלתי נעימה. משחו התקלקל מתחנת הכוח רידנינג. באולם

הזירה שרון גרם קלקול זה לתוצאות מחרי דות: כשכבה האור, לפתע, נשמעה צעקה מקפיאת-דם וקול נפילה כבד. הכנורות השתתקו באימה. כשחזרו האורות לדלוק, כע" בור דקה, ראה הקהל את ארמאן כפוף ליד גופה של ליוטה. מישוה קרא לרופא. אך המול שיחק ללוליינית הצעירה. בשעת נפילתה הספיקה עוד הקופצת המנוטה להתפך, ליפול על רגליה. למרות כאב חד בג' בה, לא עזב החיך המקצועי את פניה שהחז' ויורו מתחת לאיפור. עוד באותו הלילה יצאה

ליווינים ליוטה וארמאן ברנאר
צעקתה של אקרוטיסט

במית"החולים, עמדה על דעתה לחזור למח' רת לתוכנית: "ההצגה חייבת להימשך", אמר רה בחיוכה הרגיל. "במקצוע שלנו, אסור לספור יותר מדי על המול, אך לפעמים הוא מצויל בכל זאת".

משפט

דו-קרב ממונע

בימי הביניים היו האבירים מופיעים לדר קרב, התשובה הגבוהת היחידה על עלבון, כשהם רכובים על סוסיהם. נהגי המוניות בתל-אביב מצויידים בכלי התחבורה חדיש יותר, אך לא תמיד הם נמנעים מלחדש את המסורת העתיקה של הדו-קרב. העלבון שגרם למאבק היה ממש ביותר: נוסע שמינה לדרוך ססת משום מה על מכוניתו של ליאון זנדרברג, נכנס לזו של אנדריאס גרוסקן. ליאון לא הסכים שיתחרו בקלות כזאת על שרותו. הוא פתח את דלת רכב האויב, משך מתוכו בכוח את הנר סע כאילו היתה זו חבילה. בצורה זו היה הנוסע גניע בחדאי במהירות רבה למוניתו של ליאון ומשם אולי לבית חולים, אילמלא קם להגנתו אנדריאס, גבר חסון כבן 30, שכבוד נוסעיו יקר לו ממש ככבודו. הוא דחף את החבילה פנימה למונית, ניסה להתנועע את מוניתו.

במקום מדים, מעשים. אבל גם ליאון איננו ירוק במקצוע. הוא מיהר להעמיד את מוניתו על שאנדריאס לא יוכל לזוז ממקומו. היה זה מעל לגבול כושר הסבל של אנדריאס. הוא יצא מן המונית ודפק בדלת בכוח. ליאון עשה ממש כמוהו. הת' פתח ביניהם ויכוח קצר, בן שני משפטים לבבד: "מי אתה חושב שה'ה'?" "מי אביך?" אחר, בהתאם למסורת העתיקה, קימצו הש' ניים במלים, פתחו במעשים. בעיטה מוחצת של אנדריאס הפילה את ליאון על המדרכה לשווא וזעק מכאב. אנדריאס חר למוניתו חיך בהתנצלות לעבר הנוסע שהביט במת' רחש באותה חדרה בה הביטה בשעתו ה' בתולה על האבירים, שאל אותו למחוז חפצו. הנסיעה, לאנכונתו, לא היתה ארוכה ביותר,

הכניסה לו רק חצי נקי של 24.5 ל"י, עליו, בתאריך מאוחר, השלום ישעיהו הראל, החמרתו בדין, משום קציה מצד הנתקף, אר' רוצה שפסק דין קל ולהתיחס אל נוסעיהם כא' נקודת התירפה

שני תיקים הונחו בשבוע פט השלום ישעיהו הראל. הא' מכונת, השני בגניבת אופנו' רים נאשם אדם אחד: ייגאל חל' צעיר ותמיר קומה, שחינניותו ה' מבצע למדי הסוהר הצבאיים. הוא סבלנות שעה שהשוטף קרא עד תום ההאשמות. כשהרים השופט את עיניו, בצעיר מבט חריף, השיב לו מבטו התמיס' עליו כמעט, של ייגאל: "אני מודה בשתי ההאשמות. כבוד השפט", אמר עוד בטרם נשאל, "ואני רוצה לומר כמה מלים".

השופט נתן את הרשות. "יש לי חולשה אימה למכוניות ולאופ' נועים", הסביר ייגאל. "אני לא יכול להת' גבר על זה, כבוד השופט. אתה מבין איני מתכוון לשדוד אותן עולמית. זה יהיה נגד סעיף 270 של החוק הפלילי. אני רק שואל אותן לנסיעה נעימה. במקרה זה נסעתי ל' חיפה וחזרה. מזג האוויר היה נהדר".

אם פושע, אז מוכן. בעוד שביט' המשפט רעם מצחוק, ניסה השופט להמשיך את הברור ללא חיך: "מהיכן למדת את מספר הסעיף? אתה לומד משפטים?"

"לא, אדוני", הסביר ייגאל. "כבר האשימו אותי פעם בהאשמה דומה במשטרה הצבאית. אבל גם שם רק שאלתי את המכונית. מזג האוויר היה..."

השופט חיך את סנטרו המרובע, החליט לדחות את המשך המשפט עד לקבלת החומר מהמשטרה הצבאית. כשנודע החיך האחרון, אמר לקהל: "כולכם ראייתם אותו. הוא בחור פיקה. אם יתפך לפושע, יהיה פושע מסוכן. כדאי להקדיש לו תשומת-לב מיוחדת להור' דמנות נוספת. אולי אין זה מאוחר מדי, עדיין".

הווי

עניינים

בתל-אביב סירב שופט-השלום להשאיר מחוץ לבית-הסוהר את שומר משרד החוץ שגנב את שעונו של משה שרת, בניגוד לבקשה מפורשת של שרה-החוף.

הכר את אילנה

בירושלים סירבה המוכרת בתערוכת תמונות לתת אשראי לאחד השרים, משום שפיקפקה בזהותו אחרי שהוברר לה ש' אינו מכיר את חברתה אילנה, העובדת ב' משרדו.

לאט לאט

ברביבים הציע חבר, למען הקטנת תקציב ההשקעות, להקים את האליבטור (מעלית מכנית) של אסם התבואה בשנתיים — משך השנה הראשונה את האלי, בשנה ה' שניה את הבטור.

פרוצה קוראת לגוב

ביפו התלוננה פרוצה שגבר התעלס עמה באהבים, לקח עמו את כספה במקום ל' השאיר לה מכספו.

הארץ

ישיבת מועצת הבטחון בין מקורות ה' ירדן (ידיעות אחרונות).

מזני כהן, ירושלים

הישיבה הנכונה במקור הנכון.

מטרת הנסיעה היתה הגברת השיח

של זנות ישראל (מעריב).

יואל מרקוס, תל-אביב

למה להשמיץ? נקרא לזה שליחות.

עורכו הראשי של כתב העת הצרפתי

"קונסטלסיון" הגיע ארצה לריקוד קצר

(מעריב).

רחל בס, תל-אביב

באת לעיר, לך בדרכיה.

תחזית מזג האוויר: מאה (הבוקר).

מרדכי ורשהימר, ירושלים

... אחוז